

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2020r.,

sprawy **P. S.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji Prokuratora Rejonowego w D. G.,

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 sierpnia 2019r., sygn. akt VI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w D.

z dnia 17 kwietnia 2019r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. – po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2019r. apelacji obrońcy – zmienił wyrok Sądu Rejonowego w D. z 17 kwietnia 2019r. skazujący P. S. na bezwzględną karę łączną roku pozbawienia wolności w ten sposób, że:

- uniewinnił oskarżonego od tego, że „w dniu 9 marca 2015 roku w T. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził T. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.400 zł oraz A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.400 zł, wprowadzając ich w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się w terminie z zawartych umów na

wykonanie ogrodzenia ich posesji”, to jest od popełnienia czynu ciągłego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- orzekł wobec oskarżonego nową karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, oddając go pod dozór kuratora i nakładając dwa obowiązki probacyjne.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego w części uniewinniającej złożył na niekorzyść oskarżonego Zastępca Prokuratora Rejonowego w D. , zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego, to jest art. 286 § 1 k.k., przez błędne przyjęcie, że czyn z 9 marca 2015r. nie został popełniony przez oskarżonego „ w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało jego uniewinnieniem, jakkolwiek z treści tego czynu okoliczność ta jednoznacznie wynikała i nie pozostawiała żadnych wątpliwości Sądowi pierwszej instancji oceniającemu działanie oskarżonego przez pryzmat całości dokonanych ustaleń faktycznych zgodnie z zasadą określoną w art. 2 § 2 k.p.k. W konsekwencji skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy oskarżonego P. S. temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, przy czym – abstrahując od dość nieprecyzyjnego zredagowania *petitum* (można byłoby przypuszczać, że skarżący dąży do uchylenia całego wyroku Sądu *ad quem*, mimo że zaskarżył tylko jego część) – nie tyle z racji błędnego zinterpretowania przepisu prawa materialnego, co raczej z powodów ściśle proceduralnych.

Zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy – co do zasady - może orzekać wyłącznie w odniesieniu do tej części orzeczenia, która została zaskarżona kasacją, i może rozważać jedynie zasadność tych zarzutów, które zostały w niej podniesione. Ów rygoryzm, z tym większą skrupulatnością stosowany ze względów gwarancyjnych w wypadkach kasacji wywiedzionych na niekorzyść oskarżonego, ma swoje uzasadnienie w tym, że ten nadzwyczajny środek zaskarżenia służy od orzeczeń prawomocnych, a więc już wykonalnych (art. 9 § 2 k.k.w.), i w żadnym razie nie może być traktowany jak instancyjny środek odwoławczy.

Obraza prawa materialnego polega albo na błędnym zastosowaniu lub niezastosowaniu przepisu tej gałęzi prawa, albo na błędnej jego wykładni. Skuteczne postawienie zarzutu obrazy prawa materialnego wchodzi w grę, gdy w ramach ustalonego i niekwestionowanego przez skarżącego stanu faktycznego dochodzi do zastosowania innego przepisu części szczególnej ustawy karnej albo do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej. Warto w tym miejscu przypomnieć, że ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu, w tym zamiaru i jego rodzaju, zaliczane są do sfery ustaleń faktycznych, które z mocy art. 523 § 1 k.p.k. nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego (zob. post. SN z 13 grudnia 2013r., III KK 305/13).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, trzeba wyraźnie stwierdzić, że Sąd odwoławczy, korzystając ze swoich uprawnień, doszedł do przekonania, iż pominięcie przez Sąd *meriti* w opisie czynu zakwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. znamienia w postaci zamiaru kierunkowego („celu osiągnięcia korzyści majątkowej”) trudno było uznać za dzieło przypadku. W ocenie Sądu Najwyższego, świadczyły o tym następujące okoliczności: po pierwsze, w akcie oskarżenia cel działania na szkodę T. K. i A. W. był jasno opisany, a więc odstępianie od powtórzenia tego zwrotu w opisie czynu przypisanego musiało być poprzedzone określoną refleksją organu orzekającego; po drugie, wymowa ujęcia tej przesłanki w opisach pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu też była znacząca, zwłaszcza że wszystkie te opisy redagowane były przez Sąd pierwszej instancji na nowo. Nie sposób obecnie dociec, jakie intencje legły u podstaw takiego, a nie innego zredagowania opisu poddanego analizie czynu. Być może to ustalenie, że sprawca nie wykluczał możliwości wywiązania się z zawartych umów w innym terminie, co sugerowała treść opisu czynu ciągłego, sprawiło, iż Sąd ten zaniechał posłużenia się tak kategorycznym zwrotem określającym zamiar. Ważne pozostawało z punktu widzenia kasacyjnego jedno: brak w opisie czynu zwrotu „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” nie był oczywistą omyłką pisarską, co starał się wykazać oskarżyciel publiczny, ale – jak przyjął Sąd odwoławczy – świadomym, choć nie do końca zrozumiałym postąpieniem.

Zbyteczne byłoby rysowanie scenariuszy, jak wyglądałby przebieg postępowania kasacyjnego w razie opracowania nadzwyczajnego środka

zaskarżenia w odmienny sposób. Snucie rozważań w tej materii nie mieści się w katalogu wymogów, jakim powinien odpowiadać dokument procesowy w postaci uzasadnienia postanowienia.

Sumując: skoro nie mogło być mowy o obrazie prawa materialnego, a wykluczone było z powodu ograniczeń *stricte* prawnych roztrząsanie kwestii ewentualnego naruszenia przez Sąd odwoławczy prawa procesowego, Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi Skarb Państwa.